

NEST

Film

Nest / Cuibul, 2022, regizat de Hlynur Pálmarsson, Islanda, 22 min.

Competențe consiliere și orientare

Înțelegerea importanței comunicării prin film. Înțelegerea importanței sociale și emoționale a filmului.

Competențe cinematografice

Camera fixă și rolul ei. Folosirea timpului în documentar / ficțiune. Adevăr în documentar și ficțiune. Documentarul hibrid.

Nivel

clasa a X-a

Recomandări

Având în vedere competențele, filmul poate fi studiat la clasele IX - XII

CUPRINS

- Sinopsis film
- Informații despre regizor
- Despre cadrul fix / planul static
- (re)Vizionarea filmului, ghidată de întrebarea: este scurtmetrajul *Cuibul* documentar sau ficțiune? Analiză pornind de la:
 - Poziționarea camerei de filmat
 - „Jocul” naturii
 - Personaje adevărate / momente regizate
 - Culoarele naturale / filmarea pe peliculă
- Despre timp și folosirea lui în documentar și ficțiune: *UP* (serie) și *Boyhood*
- Este scurtmetrajul *Cuibul* un documentar hibrid?
- Timpul documentarului hibrid: *Nanook of the North* / *Nanuk eschimosul*
- Subiecte de discuție și activități propuse
- Filmografie

TERMENI ȘI CONCEPTE

■ **Cadrul fix / planul static** - Camera de filmat este așezată într-un punct fix, nu se mișcă. Regizorul alege să țină privitorul la distanță de realitatea filmată, lăsându-i însă libertatea să aleagă asupra cărui element din cadru își îndreaptă atenția.

■ **Documentarul observațional** - un tip de documentar ce își propune să înregistreze în mod realist, fără intervenții, viața de zi cu zi.

■ **Metoda *fly on the wall*** - un procedeu ce lasă subiecții aleși să se comporte natural în mediul lor, ca și cum camera de filmat nu ar fi acolo.

■ **Peliculă de 35mm** - un format ce transpune cel mai fidel culorile generate de lumina naturală.

■ **Documentarul hibrid** - un gen ce împrumută tehnici din ficțiune (scenariu, actori, animație, colaj etc.) pentru construcția poveștii.

CUIBUL - DOCUMENTAR SAU FICȚIUNE?

Timp de un an de zile, trei frați își construiesc o casă în copac. Pura de frumusețe și brutalitatea anotimpurilor, le urmărim eforturile și momentele de bucurie.

Cuibul (2022) este un scurtmetraj (co-producție Islanda - Danemarca) realizat de regizorul islandez Hlynur Pálmason. Filmul a avut premiera la Festivalul de Film de la Berlin (2022), în cadrul secțiunii Berlinale Special.

DESPRE REGIZOR

Artist vizual de formare, **Hlynur Pálmason** a devenit regizor de film după ce a urmat cursurile Danish National Film School, de unde a absolvit în 2013, cu scurtmetrajul *A Painter*. *Iarna Trădării* (*Winter Brothers*, 2017), debutul său în lungmetraj de ficțiune, a avut premiera în competiția principală a Festivalului de Film de la Locarno, unde a câștigat 4 premii. Foarte apreciat a fost și *Alb nesfârșit* (*A White, White Day*, 2019), cel de-al doilea lungmetraj realizat de el. *Godland* (2022), cel mai recent film al său, a avut premiera la Cannes, în cadrul secțiunii Un Certain Regard.¹

1. Despre scurtmetrajul *Cuibul* pe site-ul Festivalului Internațional de Film de la Berlin: <https://www.berlinale.de/en/archive-selection/archive-2022/programme/detail/202214811.html>

DESPRE CADRUL FIX / PLANUL STATIC

Pentru a obține un plan static, camera de filmat este așezată într-un punct fix, nu se mișcă. Regizorul alege să țină privitorul la distanță de realitatea filmată.

Nu există planuri detaliu cu obiecte sau gesturi relevante pentru felul în care se desfășoară acțiunea sau pentru interpretarea finală, **nici prim-planuri** care să ofere o imagine clară a emoției prin care trece un personaj, și nici **panoramări sau orice mișcare de cameră** care să ofere o altă perspectivă asupra spațiului în care se petrece acțiunea.

Spectatorul este invitat să privească și e liber să aleagă asupra cărui element din cadru își îndreaptă atenția.²

„Unele filme îți cer să faci parte din acțiune pentru a simți un impact emoțional. Altele te roagă să fii un observator tăcut, martor al unei felii de viață. Cuibul asta face, ținându-ne blocați în fața unei mici scene pe care membrii unei familii își desfășoară povestea.” - fragment din motivația juriului pentru premiul câștigat de film la festivalul Stockfish, din Islanda.³

Scurmetrajul *Cuibul* a fost filmat pe parcursul a 18 luni.

2. Articol: *What is a static shot? Definitions and examples in film*, de Sam Kench, 2020: <https://www.studiobinder.com/blog/what-is-a-static-shot-definition/>

3. Motivația juriului pentru premiul acordat la Festivalul Internațional de Film Stockfish, Islanda: <https://stockfishfestival.is/en/shortfish-awards-2022/>

Cadrul fix este primul mod în care a fost folosită camera de filmat la începuturile cinematografului.

Filmele fraților Lumière utilizau doar cadre fixe, dar asta pentru că nu știau și nu aveau încă mijloacele să afle că e posibil și altceva (primele camere de filmat erau niște „mamuți” foarte greu de mișcat). Imaginea primelor filme aducea mai mult a piesă de teatru sau tablou mișcător.

Odată cu apariția mișcărilor de cameră și a montajului, camera statică și cadrul general fix au rămas ca ustensile de compunere a unei povești vizuale. Ele sunt folosite ca atare în **documentarul observațional**: un tip de documentar ce își propune să înregistreze în mod realist, fără intervenții, viața de zi cu zi.

ESTE SCURTMETRAJUL *CUIBUL* FICȚIUNE SAU DOCUMENTAR?

Cuibul folosește acest format de camera fixă, la depărtare față de personaje, încât acestea să nu o vadă, să nu reacționeze la ea. Este metoda **fly on the wall**, un procedeu ce lasă subiecții aleși să se comporte natural în mediul lor, ca și cum camera de filmat nu ar fi acolo (e doar o muscă pe perete, ce își vede de treabă). Abordarea își propune să nu intervină în ceea ce se va desfășura în fața camerei, obținând astfel mai multă neutralitate și detașare în a reprezenta situații, evenimente, acțiuni.

Cuibul a fost filmat în spatele casei regizorului. Cei trei copii sunt chiar copiii regizorului și au contribuit real la construcție. Casa din copac există și este încă folosită.

Din unghiul în care este așezată camera, natura ocupă trei sferturi din cadru. Vedem oceanul, munții, câmpia și mult cer. Natura din *Cuibul* este vie, în cadru intră cai și păsări de mai multe feluri, fiecare reacționând și poziționându-se în funcție de contribuția omului la spațiu. Caii sunt foarte aproape înainte să apară construcția, apoi trec în plan secundar și nu mai înaintează. În timp ce păsările, pe măsură ce oamenii le invită (fetița aruncă semințe pe jos), se apropie din ce în ce mai mult, până când ocupă tot acoperișul casei.

■ Ce ați simțit la finalul filmului? Vi s-a părut o poveste adevărată sau una inventată?

■ Sunt secvențele cu cai „mai documentar” decât secvențele cu păsări? Pentru că păsările au fost chemate prin semințe în timp ce caii au plecat de bunăvoie? Pot natura și vietățile ei să fie regizate? Dacă da, de ce credeți că a ales regizorul să filmeze păsări? Ce semnificație au ele în contextul poveștii?

■ Dacă vă gândiți doar la natură, simțiți că ați văzut un film documentar sau o ficțiune?

„A fost ceva liber, am făcut ce făceam de obicei. Parte din poveste a fost scrisă, bineînțeles, dar în rest ne-am comportat normal, eram noi în casa din copac”, povestește Ída Mekkín Hlynisdóttir, fiica regizorului, despre experiența filmării la *Cuibul*, alături de cei doi frați gemeni.

Ída este actriță (a debutat în *Alb nesfârșit*, joacă și în *Godland*) și insistă să urmeze această meserie și pe viitor.

Povestind despre *Cuibul*, spune că cel mai mult i-au plăcut secvențele de apropiere dintre frați, cele în care stăteau împreună pe terasa casei din copac și discutau, fericți, despre diverse.⁴

MOMENTUL CĂZĂTURII: REALITATE SAU REGIE?

„Slavă Domnului că acela nu a fost un moment real. Însă cred că de fiecare dată când faci ceva, descoperi că te temi de anumite lucruri. Descoperi că ai frici și dorințe și nevoi legate de ceea ce faci. Cred că asta a fost una dintre fricile mele în timp ce construiam și lucram. Așa că, în mod natural, a devenit parte din narațiune.

Inițial nu a existat în scenariu. Cred că filmam de mai bine de un an când am zis: OK, trebuie să se întâmple asta”, declară regizorul.⁴

Așadar, regizorul-tată a inserat în film, inventând momentul, una dintre fricile sale. Faptul că cei trei copii erau îndeajuns de bine pregătiți încât să nu ajungă în situații de genul acela face oare frica mai puțin reală pentru realizator? Dar pentru orice părinte, frate, sau prieten spectator care își pune aceste probleme?

■ Cum priviți *Cuibul*, acum că știți că o parte din situațiile din film au fost provocate, în ciuda stilului care ne invită să credem că așa s-au întâmplat?

■ Când te folosești de energia naturală a trei frați, îi filmezi în mediul lor natural și doar le ghidezi discuțiile, faci documentar sau ficțiune?

■ Ce ați simțit în acel punct al filmului (surpriză, frică, amuzament, satisfacție)?

■ Ce v-ați fi așteptat să se întâmple mai departe? V-au fost confirmate sau infirmate așteptările?

4. *Conversations @ Berlinale 2022*, Interviu video cu regizorul Hlynur Pálmason și fiica sa, actrița Ída Mekkín Hlynisdóttir, de Wendy Mitchell: https://www.youtube.com/watch?v=FeOIThGC_g

Cuibul este filmat pe peliculă de 35 mm, color negative, un format ce transpune cel mai fidel culorile generate de lumina naturală. Așadar, *Cuibul* este gândit să redea cât mai fidel lumea propusă. Casa și natura ce o înconjoară, cu toate culorile ei, sunt foarte aproape de cum le-ar percepe spectatorul dacă s-ar afla acolo și ar privi direct.

Unul dintre dezavantajele peliculei, spre deosebire de digital, este că presupune reguli mai stricte de filmare. Pelicula vine în role, iar o rolă se termină în câteva minute. Pelicula este costisitoare atât de cumpărat, cât și de

procesat, odată ce filmarea e finalizată. O filmare pe peliculă este mai riscantă și necesită o pregătire mai minuțioasă decât una pe digital, când realizatorul are posibilitatea de a filma ore în șir, iar deciziile pot fi luate în fața mesei de montaj. Așadar, în lipsa unui buget astronomic, camera pe peliculă nu poate fi lăsată pornită tot timpul.

Este folosirea peliculei dovada că scurtmetrajul *Cuibul* este o **ficțiune**?

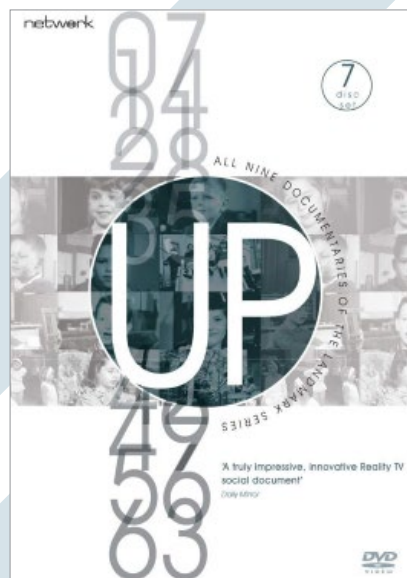
DOCUMENTARUL ȘI TIMPUL:

DĂ-MI UN COPIL DE 7 ANI ȘI ÎȚI VOI ARĂTA ADULTUL

*„Mi se pare un mod aproape nobil de a folosi filmul. (...) Să te uiți la aceste filme, așa cum am făcut-o eu din șapte în șapte ani, înseamnă să meditezi asupra măreției faptului că omul este singurul animal care conștientizează timpul. (...) Revizitând aceste figuri familiare, mă gândesc la propria mea viață. Ce curios că la vârsta de 7-8 ani îmi doream să fiu jurnalist, iar astăzi chiar sunt. Oricine se uită la aceste filme ar putea trece printr-un proces similar de auto-examinare. De ce sunt eu și nu tu? De ce sunt aici și nu acolo?“, spunea criticul de film Roger Ebert în cronică dedicată seriei *UP*, ajunsă în acel moment la episodul 42 and up.⁵*

Seria de documentare *UP* urmărește 14 copii, filmându-i din șapte în șapte ani, de la vârsta de 7 ani până la vârsta de 63 de ani. Proiectul se întinde între anii 1964 și 2019, iar copiii aleși sunt britanici de condiții sociale diverse: de la copii din familii bogate, cu acces la școli bune, la copii de condiție medie, cu acces la educație publică, până la copii orfani, cu un viitor incert în față.⁶ Chiar și aici, însă, printre toate parcursurile ce rămân pe făgașul promis de primul film, există întorsături de situație ce surprind

privitorul. **Uneori, viața chiar bate filmul. Iar atunci documentarul este folosit drept mărturie a acestui adevăr.**

Sursă foto: networkair

Poster *Up series*, 7-63, Michael Apted, Granada Television

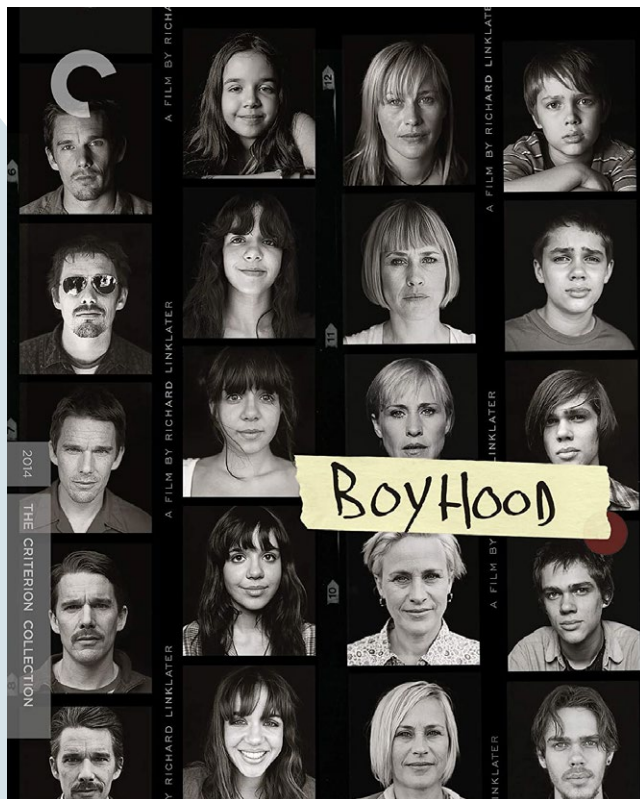
5. Cronică la seria *UP*, *The Up documentaries*, de criticul de film Roger Ebert, 1998: <https://www.rogerebert.com/reviews/great-movie-the-up-documentaries-1985>

6. Pagina wikipedia despre toate filmele din seria *UP*: [https://en.wikipedia.org/wiki/Up_\(film_series\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Up_(film_series))

FICȚIUNEA ȘI TIMPUL

„Timpul și interacțiunea noastră cu el (...) și cinema-ul ca modalitate de a folosi timpul ca instrument de sculptură sunt esența filmului *Boyhood*. Timpul este centrul, iar în jurul lui se țin idei despre copilărie, părinți, familie. Dacă viața este despre ceva, acel ceva este înțelegerea și acceptarea faptului că totul este trecător”, citim la finalul unei cronică despre acest film.⁷

Boyhood (2014), regizat de Richard Linklater, spune o poveste despre mezinul unei familii din Texas. Filmul și-a câștigat faima și premiile mai ales datorită unui „truc” împrumutat din filmul documentar: regizorul a scris scenariul, apoi a filmat cu aceiași actori (fiica lui se numără printre ei) în fiecare an, din 2002 până în 2013. Astfel, combinând povestea imaginată cu dezvoltarea reală a oamenilor care o interpretau, a reușit o fascinantă istorie epică (și ficțională) despre creștere și maturizare.

Poster *Boyhood*, 2014, Richard Linklater

ESTE SCURTMETRAJUL *CUIBUL* UN DOCUMENTAR HIBRID?

Cuibul folosește elemente caracteristice unui tip de documentar: camera fixă, filmări întinse pe o perioadă lungă de timp, care înfățișează realitatea și schimbările naturale prin care trece ea.

Cuibul folosește și elemente de ficțiune – povestea este regizată, cel puțin un moment este introdus în curgerea poveștii pentru a crea dramatism, și cel puțin unul dintre personaje este interpretat de un actor cu experiență.

Așadar, *Cuibul* se situează la granița dintre cele două genuri, împrumutând din amândouă. Astfel, el pare a se încadra perfect în definiția documentarului hibrid, un gen într-o continuă (trans) formare, dar care există de fapt de peste 100 de ani.

7. Cronică la filmul *Boyhood*, de Matt Zoller Seitz, 2014: <https://www.rogerebert.com/reviews/boyhood-2014>

TIMPUL DOCUMENTARULUI HIBRID

În timp ce documentarul observațional promite să se ridice „moral” deasupra altor formate cinematografice, prin redarea unei povești cât mai aproape de realitate (nealterată de mișcări de cameră, puneri în scenă sau intervenții din afară ale realizatorilor), **documentarul hibrid** împrumută tehnici din ficțiune (scenariu, actori, animație, colaj etc.) pentru construcția poveștii.

La final de vizionare, însă, ambele genuri sunt egal de „morale” din punctul de vedere al spectatorului. Putem argumenta că nu există realitate obiectivă odată ce s-a dat drumul unei camere de filmat, iar personajul asupra căreia este îndreptată știe asta. Din start, reacția celui filmat va fi modificată de conștientizarea faptului că este filmat. Dar și în lipsa acestei conștientizări, chiar dacă ai filma viața unui om de la cap la coadă fără ca el să știe, odată ce intervine montajul iar fragmentele sunt tăiate și reasestate, realitatea încetează a mai fi perfect obiectivă. Cu toate astea, ea nu este neapărat mai puțin adevărată.

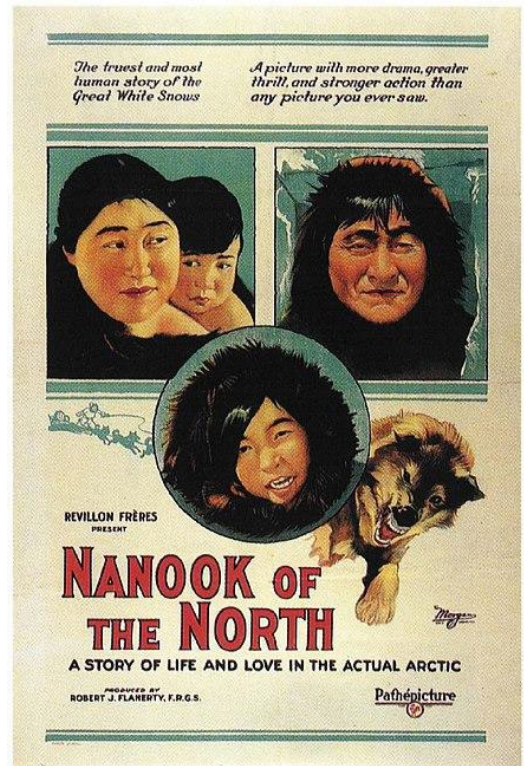
Cel mai bun exemplu pentru acest tip de argumentare este unul dintre primele documentare filmate vreodată: *Nanook of the North* (1922).

„Uneori e nevoie să distorsionezi un lucru pentru a-l capta adevărata esență” - Robert Flaherty

În 1922, *Nanook of the North* arăta pentru prima oară publicului european ținuturile înghețate din nordul Canadei și oamenii care le populau.

Filmul are, însă, o poveste alambicată și plină de contradicții în spate. Regizorul Robert Flaherty a filmat timp de câțiva ani eschimoși, trăind printre ei, înțelegându-i și învățându-le obiceiurile. Însă, chiar când începea să monteze, un foc accidental a distrus întregul material filmat. Așa că Flaherty a revenit printre eschimoși, de data asta cu un plan clar în minte.

Familia din *Nanook* era compusă din eschimoși reali, dar ei nu erau o familie, ci „actori” aleși la fața locului pentru a mima comportamentul unei familii în fața camerei de filmat. Regizorul a făcut deci casting printre oamenii pe care ajunsese să îi cunoască atât de bine, pentru a putea arăta, în mic, suflul vieții pe care îl experimentase el în comunitățile de eschimoși.⁸

Poster *Nanook of the North*, 1922, Robert J. Flannery, Pathe Pictures

Secvența de construcție a igluului⁹, de exemplu, este adevărată, însă momentele filmate în interior folosesc un alt spațiu. Camerele de filmat din acele vremuri erau extrem de mari și nu ar fi încăput într-un iglu obișnuit. Așa că eschimoșii au încercat de două ori să construiască un iglu de mari dimensiuni, dar acesta s-a surpat. A treia oară au folosit apă pentru a îngheța bucățile de zăpadă și a funcționat, dar lumina care venea prin ferestrele făcute din cuburi de gheață era insuficientă. Așa că filmările în interior s-au putut face abia după ce au dărâmat un perete.¹⁰

În ciuda acestor intervenții asupra realității obiective, *Nanook of the North* a fost și rămâne un martor al realității, oferind imagini altfel imposibil de accesat de către public la acea vreme. Dar iată că acest lucru a fost posibil trucând adevărul pentru ca el să poată ajunge nealterat până la spectator.¹¹

8. *Cronică a filmului Nanook of the North, Reality at the end of the world*, de Roger Ebert, 2005: <https://web.archive.org/web/20211207063546/https://www.rogerebert.com/reviews/great-movie-nanook-of-the-north-1922>

9. Secvență construcție iglu, *Nanook of the North*: <https://www.youtube.com/watch?v=LFswUeom96A>

10. *Articol Nanook and me*, de Luis Menand, 2004: <https://www.newyorker.com/magazine/2004/08/09/nanook-and-me>

11. *Articol Siblings Relationships and Influences in Childhood and Adolescence*, de Susan M McHale, Kimberly A. Updegraff, Shawn D Whiteman, 2012: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3956653/>

Nanook of the North rămâne o inegalabilă și mai ales irepetabilă documentare a unei regiuni și a unui mod de viață demult dispărut. Cunoștințele acumulate de regizor înaintea filmării sunt cele care asigură autenticitatea poveștii, în ciuda elementelor de ficțiune folosite.

Pe același principiu, pentru cei ce nu au văzut niciodată Islanda, sau chiar pentru cei care au vizitat-o ca turiști, natura islandeză prezentă în *Cuibul* și trecerea prin toate anotimpurile odată cu familia adevărată din cadru reprezintă o experiență din sfera vizionării unui film documentar.

Cu toate astea, regizorul Hlynur Pálmason numește scurtmetrajul o FICȚIUNE, iar asta îl absolvă de orice discuție despre realitate obiectivă și/sau moralitate.

Decident final rămâne spectatorul.

Cadru film *Nanook of the North*, 1922, Robert J. Flannery, Pathe Pictures

Sursă foto: imdb

DEZVOLTARE PERSONALĂ PRIN ARTĂ

Subiecte de discuție și activități propuse:

- Cum credeți că i-a influențat filmarea acestui scurtmetraj pe cei trei frați?
- Oare s-au schimbat cei trei frați de la începutul și până la finalul poveștii? Cum?
- Care vi se pare că este relația dintre cei trei frați? Cum i-ați descrie?
- Într-un interviu, regizorul spune că încă filmează la casa din copac, chiar după ce a finalizat scurtmetrajul. Care credeți că ar putea fi un adevărat final al acestui film?
- Cum credeți că influențează natura și condițiile atmosferice viața și comportamentul celor trei copii? Sunt copiii din Islanda diferiți de cei din România? De ce?
- Cuibul a fost filmat pe timp de pandemie, iar acum regizorul și familia lui călătoresc cu el prin festivaluri. Vi se pare că realizarea filmului a fost un demers personal sau profesional?

- Scrieți în trei paragrafe care ar fi fost scurtmetrajul vostru de pandemie. Ce ați fi ales să faceți – documentar sau ficțiune? De ce?
- Cum v-ați simțit în timpul filmului? Captivați, nerăbdători, plictisiți? Încercați să descrieți stările emoționale prin care ați trecut.
- Ce părere aveți despre faptul că tatăl îi lasă pe copii să facă unele dintre muncile „de adult”: să construiască podul, să urce în casă o greutate mare, etc?
- Ce credeți că simbolizează alegerea regizorului de a nu introduce aproape deloc adulți în film?
- Ce credeți că simbolizează casa din copac?

DESPRE CUIB, NATURĂ ȘI FRAȚI

Cuib

Atât în limba română cât și în engleză, cuvântul *cuib* (*nest*) are două sensuri:

1. Construcție făcută de păsări, de unele mamifere, pentru a depune ouăle, a cloci și a scoate pui
2. Casă, reședință, sălaș, atunci când vorbim despre oameni
3. Loc (ascuns) unde se plănuiește și de unde se propagă o acțiune potrivnică, dușmănoasă intereselor unei colectivități.

Casă

În unele culturi, oamenii își construiesc casele în apropierea unei ape, deoarece aceasta este considerată sursa vieții. În altele, ei aleg să trăiască cât mai adânc în inima junglei pentru a se simți protejați. Noi suntem mai degrabă ghidați de infrastructură și de accesul la facilități esențiale pentru noi: spitale, școli, locuri de muncă. Oricum și oriunde ar fi, casa este un fel de sanctuar, compusă nu doar din camere, dar și din toate momentele care s-au petrecut în interiorul lor. Felul în care arată și este decorată spune foarte multe despre familia care locuiește acolo.

Frați

Una dintre relațiile cu cel mai mare impact asupra felului în care ne dezvoltăm și creștem este relația dintre frați. Încă din copilărie, fratele mai mare dobândește aproape instantaneu rolul de ocrotitor și mentor al fratelui mai mic.

S-a constatat că relația dintre frați are efecte benefice asupra dezvoltării acestora. O conexiune bună cu un frate/o soră dezvoltă abilitățile sociale și de relaționare, scade șansele de apariție a depresiei și a anxietății și crește șansele unei vieți fericite. Relația dintre frați este cea mai lungă relație socială pe care o persoană o poate avea.¹¹

80% din populația lumii are cel puțin un frate sau o soră. Nu s-au descoperit diferențe notabile în relațiile dintre frații care provin dintr-o familie monoparentală și frații care provin dintr-o familie unde ambii părinți sunt prezenți. De asemenea, nici diferența de vârstă sau de sex nu afectează relația dintre aceștia. În cazul celor singuri la părinți, studiile spun că relațiile fraterne pot fi replicate și cu prietenii cei mai apropiați, apropierea benefică a unei persoane putând avea aceleași efecte pozitive asupra dezvoltării noastre.¹²

Credeți că există ceva în film care poate duce spectatorul cu gândul la cel de-al treilea sens al cuvântului?

Gândește-te la casa ta. Dacă ar fi să o descrii într-un cuvânt sau două, care ar fi? Pașnic și calm? Ordonat? Dezorganizat și haotic? Câte suveniruri din vacanță ai? Dar poze de familie?

Ce relație ai cu fratele/sora ta? Ce ai de învățat de el/ea? Dar el/ea de la tine? Cine are mai multe responsabilități? Ai un/o prieten(ă) pe care îl/o simți ca pe un frate/o soră?

Filmografie:

■ *UP Series*, regia Paul Almond, Michael Apted, 1964 - 2019 (9 episoade în 16 părți)

Despre filme:

Seven Up: https://www.imdb.com/title/tt0058578/?ref_=fn_al_tt_1

Seven Plus 7: https://www.imdb.com/title/tt0066356/?ref_=tt_sims_tt_1

21 Up: https://www.imdb.com/title/tt0075610/?ref_=tt_sims_tt_2

35 Up: https://www.imdb.com/title/tt0101254/?ref_=tt_sims_tt_2

42 Up: https://www.imdb.com/title/tt0164312/?ref_=tt_sims_tt_5

49 Up: https://www.imdb.com/title/tt0473434/?ref_=tt_sims_tt_6

56 Up: https://www.imdb.com/title/tt2147134/?ref_=tt_sims_tt_7

63 Up: https://www.imdb.com/title/tt8929142/?ref_=tt_sims_tt_8

■ *Boyhood / 12 ani de copilărie*, regia Richard Linklater, 2014, 165 min. https://www.imdb.com/title/tt1065073/?ref_=nv_sr_srsq_0

■ *Nanook of the North / Nanuk eschimosul*, regia John J. Flaherty, 1922, 78 min. Filmul, varianta originală, fără sunet: <https://www.youtube.com/watch?v=3lAcRjBq93Y&t=1589s>

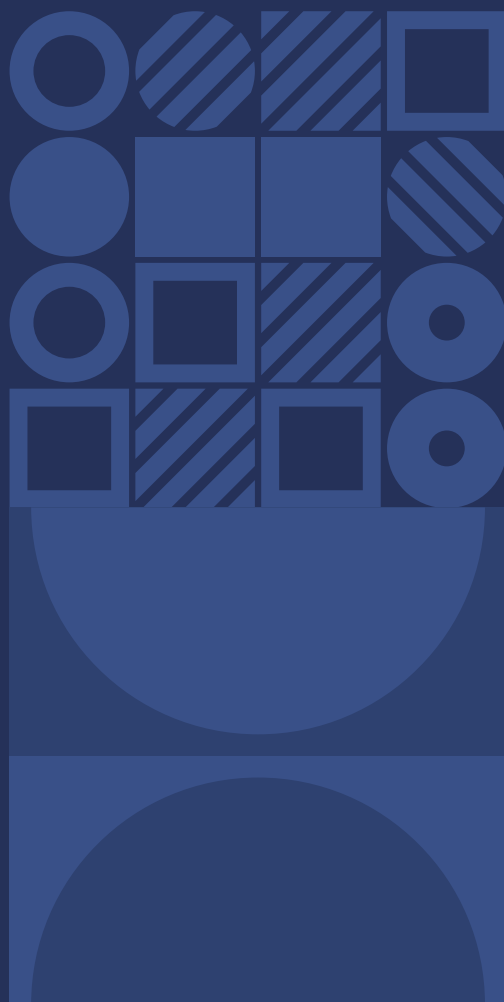
¹². Artikel Navigating sibling relationships, de Psychology Today Staff: <https://www.psychologytoday.com/us/basics/family-dynamics/sibling-relationships>

foundation
BOTNAR

0ra de cinema

Program de educație cinematografică
și educație prin film

2022

oradecinema.tiff.ro

ISBN: